

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 stycznia 2019 r.,
sprawy **K. R.**,
skazanego za czyn z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 26 lutego 2018 r., sygn. akt IV Ka [...],
zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w T.
z dnia 31 sierpnia 2017r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. A. M. – P., Kancelaria Adwokacka w T., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złotych osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji.**
- 3. zwolnić skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T. uznał K. R. za winnego tego, że w dniu 1 grudnia 2016 r. w K. działając wspólnie i w porozumieniu z G. S. usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia od S. S. kwoty 2.000 zł, grożąc mu pozbawieniem życia oraz stosował wobec niego przemoc fizyczną powodując u pokrzywdzonego obrażenia ciała, przy czym oskarżony czynu tego dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 k.k.,

ale celu nie osiągnął, ponieważ S. S. nie miał przy sobie pieniędzy, to jest czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. i 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego i obrońcę, zmienił zaskarżony wyrok jedynie w ten sposób, że wyeliminował z podstawy prawnej skazania art. 11 § 3 k.k., zaś w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji obrońca skazanego zarzucił „rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na obrazie następujących przepisów:

– art. 4 k.p.k. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść K. R., rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść skazanego, a w szczególności w sytuacji, gdy część świadków – J. G. i X. Y. potwierdziła wersję skazanego, że nie brał on żadnego udziału w zdarzeniu opisanym w akcie oskarżenia i tym samym spowodowało to rażące naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów,

– art. 427 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez pozostawienie bez rozpoznania wniosków dowodowych złożonych przez skazanego w przedmiocie przesłuchania świadka W. S. oraz nagrań z monitoringu miejskiego przy ul. W. w K., co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych co do winy i sprawstwa skazanego w popełnieniu czynu z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.”,

a w razie nieuwzględnienia tych zarzutów, podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Skarżący się wniósł o uchylenie obu wyroków i uniewinnienie oskarżonego albo o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna okazała się oczywiście bezzasadna, przeto możliwe było oddalenie jej na posiedzeniu (art. 535 § 3 k.p.k.).

Drugi zarzut podnosi naruszenie przez Sąd odwoławczy nie tylko dyspozycji art. 427 § 3 k.p.k., ale i art. 167 k.p.k. określającego, że dowody przeprowadza się na wniosek stron lub z urzędu. Jednak kasacja nie zawiera merytorycznego uzasadnienia tego zarzutu. Twierdzi się tylko, że chodziło o istotne dowody, ale ani we wniosku oskarżonego ani obecnie nie podano, jakie okoliczności miały być udowodnione zgłoszonymi przez niego dowodami. Nadto, kasacja ani słowem nie odnosi się do powodów pozostawienia bez rozpoznania wniosków dowodowych oskarżonego, w tym dowodu z nagrań dokonanych kamerą, które nie obejmowały miejsca zdarzenia (k. 45).

Gdy zaś idzie o pierwszy zarzut, to konfrontacja twierdzeń zawartych w nim oraz jego uzasadnienia z motywami zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że i ten zarzut jest oczywiście chybiony. Najpierw jednak zauważyć trzeba, że zarzut jest skierowany pod adresem Sądu I instancji, a przecież kasacja przysługuje stronie od wyroku sądu odwoławczego. Sąd ten w niniejszej sprawie nie poczynił nowych, w szczególności odmiennych ustaleń faktycznych, dlatego nie mogła się aktualizować kwestia rozważenia przez ów Sąd obrazy art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. a tym bardziej art. 4 k.p.k., który nie może być samodzielną podstawą zarzutu, jako że zawiera ogólną dyrektywę postępowania, która ulega konkretyzacji w przepisach szczegółowo regulujących proces. Można więc rozpatrywać co najwyżej zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. przez ten Sąd odwoławczy tylko dlatego, że Sąd – odnosząc się do zarzutów apelacji – ponownie poddał ocenie kluczowe dowody, w tym z zeznań J. G. i X. Y.. Ale Sąd ten doszedł do tych samych wniosków, co Sąd I instancji. Oceny obu Sądów mieściły się w granicach określonych w art. 7 k.p.k., to znaczy w pełni czyniły zadość warunkom wymaganym dla swobodnej oceny dowodów, pozostającej następnie pod ochroną tego przepisu.

Trzeci zarzut kasacyjny – rażącej surowości kary nie mógł być rozpoznany, albowiem nie jest dopuszczalny w tym postępowaniu dla strony.

Z wszystkich przytoczonych wyżej względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.

